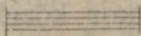

részt a helyszínen elásták. Damjanich Mácsán, Leiningen jószágán, Monostoron nyugossza örök álmát. Nyugodjanak a haza szent ügyéért elvérzett bajnokok.

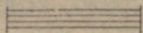
Eddig az írás. Mióta e sorok papírra kerültek, kilencven esztendő szárnyalt el felettünk. De minden október visszahozza újra hozzánk ezt a rettenetes tragédiát, hogy emlékezzünk azokra, akik életüket áldozták hazájukért, annak szabadságáért: érettünk!

A hű madár...

<i>Hallod-e te, cinkemadár,</i>	<i>— Napkeletnek minden kincse</i>
<i>Miért nem mentél el</i>	<i>El nem csalna innen!</i>
<i>Messze, messze a daruval,</i>	<i>Majd csak ád az Isten.</i>
<i>Gólyával, fecskével?</i>	<i>Egy-egy szemet, egy-egy morzsát</i>
<i>Most valahol szép virágos</i>	<i>Jobb nekem itt, hol fészkemre</i>
<i>Napkeleten volnál:</i>	<i>Borul a fa lombja...</i>
<i>Nagy, terített asztalánál</i>	<i>Jobb nekem itt szegényen is!</i>
<i>Vigan lakmároznál!</i>	<i>— A szívem azt mondja.</i>

Pósa Lajos.

Arad magyar marad!

Egy mostanában megtörtént dolgot mondok el nektek a vértanuk városáról, Aradról.

A vértanuk bitófáinak helyén a hálás utódok emlékművet emeltettek. Ott állt ez az emlék az aradi vár mellett jó sétányira, az ujaradi sikon. Ameddig magyar volt az ur Aradon, arrafelé vezetett a legkedvesebb sétája az aradi magyaroknak. És mindig volt az emlékmű alatt virág, ha több nem, néhány szál. Legtöbbször az is csak olyan színes, mezei virág... Ott szedték valahol a vesztőhely körül, mert ott mindig virágos volt a rét, azóta a szomorú nap óta.

Ahány virágszál került oda, az mindmegannyi egy-egy fájó visszaemlékezés volt azokra a vértanukra, akik ott áldozták fel életüket a magyar szabadságért.

Hej, azóta más világ járja Aradon is!